

buitenband

door leden voor leden

herfst

Herfst 2026
Uitgave van de Vereniging
van voormalig
medewerkers ANWB

buitenband

herfst

Inhoud

Coverfoto: Chris Soudan

- 3 Colofon
- 3 Voorwoord
- 4 Bestuurspraat
- 4 Wegwijs bij de VG-ANWB

- 5 Dingen van de Dag
- 6 In memoriam Marga Feenstra
- 7 Excursie Avifauna
- 10 Mooi verhaal, Kees Lucassen

- 17 80 jaar Wegenwacht
- 18 Groeten van de praatpaal
- 19 Kort allerlei
- 20 RCP berichten

- 21 Pensioen
- 22 ANWB nieuws
- 23 Ledensecretariaat
- 24 Puzzel

Buitenband is een uitgave van de Vereniging van voormalig medewerkers ANWB
VG-ANWB is lid van Koepel Gepensioneerden

Beno Koens

Hoofdredacteur

buitenband@vg-anwb.nl

In dit nummer staan we met een in memoriam stil bij het overlijden van Marga Feenstra, die op 28 mei 2026 is overleden. Ze is vele jaren hoofdredacteur van de Buitenband geweest. Als VG-ANWB hebben we veel waardering voor haar inzet voor ons kwartaalblad. En ook voor haar bereidheid om de leemte na het vertrek van Hans van der Schaaf als hoofdredacteur, weer op te vullen.

Bij het vorige nummer van de Buitenband – het zomernummer – is er zo links en rechts veel geteld. Geteld naar het aantal bijdragen waar mijn naam bij stond. En als er al niet is geteld, dan kreeg ik wel de signalen dat mijn naam er wel erg vaak stond. Tja. Ik heb niet geteld, maar dat het veel is, is gewoon waar. Maar ja. Je rolt in het bestuur omdat de VG-ANWB even in een lastige periode zat en een zoektocht naar een nieuwe hoofdredacteur voor de Buitenband is helaas ook gestrand. Ik ben minder een man van problemen, maar meer van oplossingen. En lijf en leden staan nog toe dat ik me voor de VG-ANWB kan inzetten. Maar ik moet wel toegeven dat ik me bij het begrip 'leven als een gepensioneerde' een andere invulling had gedacht.

Ik doe het nog met plezier, maar het laat onverlet dat ik jongeren graag de gelegenheid geef om taken over te nemen. En dat is voor een deel al gelukt! Henk van Drunen gaat de Pensioenrubriek overnemen. In 2012 heb ik die rubriek overgenomen van Marlène Philippus, die het daarvoor vele jaren heeft geschreven. Met een korte onderbreking zijn dat dus vele artikelen van 900 woorden geweest. Ik ben erg blij dat Henk de rubriek wil overnemen. In dit nummer ziet u al zijn eerste bijdrage.

In dit nummer staan ook bijdragen van leden zoals impressies bij de excursie naar Avifauna. En niet te vergeten de foto's. Voor Chris was het wel even puzzelen om van die excursie tekst en foto's op de beschikbare pagina's vorm te geven. Maar voor alle foto's was gewoonweg geen ruimte.

In dit nummer gaat de bijdrage van Kees Lucassen over fietsen in Pakistan na 11 september 2001. Een datum die misschien beter bekend staat als 'nine-eleven'. Dat is al weer 25 jaar geleden en het is goed om daar even bij stil te staan. De aanval op de Twin Towers in New York heeft veel in de wereld veranderd en niet ten goede. En eerlijk gezegd ziet de wereld er op dit moment niet zo vredevol uit als ik met al mijn optimisme gehoopt had. ■

colofon

Buitenband is het kwartaalblad van de Vereniging van voormalig medewerkers ANWB, de VG-ANWB.

Redactie

Hoofdredacteur

Beno Koens

buitenband@vg-anwb.nl

Vormgeving

Chris Soudan

vormgeving@vg-anwb.nl

Aan deze Buitenband werkten mee:

Agnes Bruggmans

Willeke Donkersloot

Henk van Drunen

Rob Dubbeldam

Cor en Rina van de Kamp

Beno Koens

Kees de Korte

Michel Korte

Rein van der Lande

Kees Lucassen

Petra Mast

José Noordman

Ruiter Puzzel

Jan Roos

Chris Soudan

Anneke Stelwagen

Harri Theirllynck

Peter Turk

Ruurt Visser

Druk Buitenband

Grafia Printservice BV, Zoetermeer

Kopijdatum winternummer:

30 oktober 2026

Beno Koens

Voorzitter

Voor het bestuur was het een redelijk rustige zomer. Tenminste, waar het om de VG-ANWB gaat. De diverse hittegolven zijn echter ook niet ongemerkt voorbij gegaan. Maar ook niet bij de excursies. Bij de excursie naar het Vogelpark Avifauna op 28 mei hadden we geluk. De warmte was dragelijk en de boottocht verfrissend. Het blijft jammer dat de capaciteit van de accommodaties of van de boten soms ontoereikend is om alle belangstellenden aan de excursie te laten deelnemen. Vol is tenslotte gewoon vol. Bij het plannen van een activiteit wordt al rekening gehouden met een aantal dat zo rond de 150 personen ligt. En soms is er geen limiet, maar dat is afhankelijk van de gekozen locatie.

Aan de andere kant zijn we natuurlijk ook blij dat de leden en hun eventuele partner graag naar de bijeenkomsten komen. Ook bij het bezoek aan Breda op woensdag 9 september is die belangstelling weer groot. Zo groot dat we de aanmeldmogelijkheden via de website hebben moeten stoppen. Het is altijd lastig om zo'n besluit te moeten nemen. In de praktijk zijn er vaak altijd nog leden die om welke reden dan ook niet in de gelegenheid zijn om te komen. Leden op een eventuele wachtlijst kunnen daarvan dan weer profiteren.

Voor Breda wordt het de organisatie niet gemakkelijk gemaakt. De excursie daar is grotendeels georganiseerd door ons regiocontactpersoon Michel Ponsen en zijn vrouw Ilonka, waarvoor alvast onze hartelijke dank! Dat doen ze met veel enthousiasme. Dan is het wel zuur als juist voor die dag door de vakbonden een staking wordt uitgeroepen. Een landelijke staking waarbij het openbaar vervoer plat ligt. Tenminste zo is het aangekondigd en begin augustus – het moment waarop de kopij van deze Buitenband moet worden aangeleverd – nog niet teruggedraaid.

We hebben onze leden die zich hebben opgegeven over de staking geïnformeerd. Waar nodig en waar mogelijk zullen we proberen om het carpoolen naar Breda te faciliteren. Maar dat zal niet eenvoudig zijn en vergt weer extra werk voor het ledensecretariaat waar de aanmeldingen geregistreerd worden. En dat in een zomerperiode, waarin je je eigenlijk lekker vrij wil voelen.

Aan onderwerpen voor excursies in 2027 wordt al voorzichtig gedacht. Als u een bijdrage wil leveren aan het organiseren van landelijke bijeenkomsten laat het dan even weten. Stuur dan een e-mail naar Hans de Bruijn. Het e-mail adres is activiteiten@vg-anwb.nl. ■

wegwijs bij de VG-ANWB

Adres ledensecretariaat voor alle berichten, regiocontacten, activiteiten, evenementen, e.d.

Ledensecretariaat VG-ANWB

Postbus 85455
2508 CD Den Haag
tel. 06 -55 16 64 13

Bankrekeningnummer

NL 47 INGB 0003 8160 27
ten name van: Vereniging van voormalig
medewerkers ANWB
Handelsregister: KvK 40409787

Bestuur

bestuur@vg-anwb.nl

Voorzitter

Beno Koens

Bestuurssecretaris & Activiteiten

Hans de Bruijn

Penningmeester

Jos Boeters

Algemeen Bestuurslid

Bert Nollen

Regiocontacten

Peter Horvers

Ledensecretariaat

Joke van Veen

Communicatie

Gert Jan Kamerman

Ledensecretariaat

ledensecretariaat@vg-anwb.nl

Coördinator

Joke van Veen

Aanmeldingen

Lyda Nell

Ledenbestand

Agnes Brugmans

Jubilea e.a.

Ellen Natziyl

Activiteitencommissie

activiteiten@vg-anwb.nl

Hans de Bruijn

Wil Schmitz

Pensioencommissie

pensioencommissie@vg-anwb.nl

Henk van Drunen

Beno Koens

Bert Nollen

Jaap de Wever

Website en Nieuwsbrief

webmaster@vg-anwb.nl

Gert Jan Kamerman

De VG-ANWB is betrokken bij:

De Nationale APF

denationaleapf.nl

Bert Nollen

Sociaal Fonds ANWB

Chris de Beet

Koepel Gepensioneerden

koepelgepensioneerden.nl

Beno Koens

Dingen van de dag

column
door
Harri Theirlynck

Slecht slapen: 'Je oma schreeuwt: vuile zakkenroller!'

Slaap je als gepensioneerde nou beter of minder dan toen je nog werkte?

Beter, zou je zeggen. De werkstress is immers verdampt, de wekker is naar het museum en de baas kan de boom in.

Het juiste antwoord staat op *thuisarts.nl*: "Niet per se beter of slechter, maar anders. Je diepe slaap neemt af. Je wordt meerdere keren wakker. Je komt moeilijker weer in slaap. Je trucjes om je in slaap te dromen werken steeds minder."

Eens kijken met welke strategieën je vroeger je slaap opwekte. Je waande je spits van Ajax. In de 89ste minuut ramde je de bal vanaf dertig meter stijf in de kruising van het Real Madrid-doel. Johan Cruijff daalde op een roze wolk neer uit de hemel en sprak in plat-Amsterdams: "Jongen, jij bent de enige die het écht begrijpt." (Vrouwelijke versie: je staat in de finale van Wimbledon op matchpoint tegen Serena Williams en wint met een onmogelijke backhand.)

Of je fantaseerde over een geheime affaire met de buurvrouw. Een onwaarschijnlijk mooie vrouw die iedere avond precies om kwart over elf op het slaapkamerraam tikte voor een ongepland avontuur. Je viel als een blok in diepe comaslaap.

Ongeloofwaardige bankzitter

Tot je dertigste werkt dat uitstekend.

Maar ergens rond je vijftigste begint dat mentale bouwwerk te kraken.

Je zit nog wel bij de selectie van Ajax 1, maar uitsluitend als sfeermakende bankzitter. Hooguit inzetbaar als strafschoppenemer als de echte spelers met kramp op het gras liggen.

Je linker knie kraakt als je 's nachts moet plassen.

De buurvrouw heeft een leesbril.

Ik ken pensionado's die in slaap komen door hun bankrekeningen bij elkaar op te tellen. Een som die stevast eindigt bij de Belastingdienst.

Ik ken een ex-collega die inslaapt door de perfecte moord te bedenken. In gedachten wurgt hij elke nacht de ex-afdelingschef, die hem dertig jaar lang het leven zuur maakte. Een volmaakt moordplan. Geen sporen. Geen getuigen. Waterdicht alibi. Tot de DNA-rechercheurs van het NFI roet in het eten gooien. Weg nachtrust.

Naakt door kantoor

Onze halfjaarlijkse reünie met oud-collega's heeft altijd één vast agendapunt: de Ouwemannen Nachtmerrie. Klassieker nummer één: dromen dat je naakt door je oude kantoor loopt, en je broek is zoek. Twee: afspraak bij de cardioloog, maar het ziekenhuis heeft geen deuren. (Vrwl. versie: je gynaecoloog ontvangt in tennistenuue, racket in de hand.)

Nog erger: je overleden oma herrijst uit het graf, eist haar erfenis terug en schreeuwt over de bejaardenafdeling: "Vuile zakkenroller!"

De absolute hoofdprijs zit in de categorie Medische Horror. Je wordt in de Westfield Mall of the Netherlands achtervolgd door een prostaatrobot. Dat is een mechanische operatie-octopus met lange stalen armen, met aan de uiteinden scharen, tangetjes, grijpertjes en mesjes.

Klik. Knip. Tik. Tik. Knip. Je probeert weg te rennen, maar je benen zijn veranderd in de zwabberende zwenkwieltjes van een kapotte winkelwagen.

"Lekker geslapen schat?", vraagt je eega bij het ontbijt.

"Redelijk."

"Hoe vaak eruit?"

"Drie keer. Maar ik heb wel fantastisch gedroomd."

"Waarover?"

"Dat ik acht uur achter elkaar had geslapen." ■

In memoriam

Marga Feenstra

Beno Koens

Onze sprankelende en creatieve Marga is op 28 mei 2026 overleden, na een ziekteperiode, waarbij ze de laatste maanden in een hospice in Den Haag verbleef.

De VG-ANWB is aan Marga veel dank verschuldigd. Marga is haar loopbaan bij de ANWB in 1975 begonnen bij de Autokampioen (AK) als redactie-secretaresse. De Autokampioen was destijds nog een weekblad onder leiding van Ido Izaaks. Redacteuren waren toen Willem Leniger, Frans de Haan en Jan de Kruijff. Legendarische namen. Ook de naam Autokampioen is nu legendarisch, want het is al jaren terug gestopt. In 1991 heeft ze de overstap gemaakt naar de redactie van de Kampeer&Caravan-kampioen (KCK). Inmiddels ook al een legendarische naam, want ook deze Kampioen wordt niet meer uitgegeven.

Marga was gek op auto's. Echte auto's, dus niet met een trekhaak om een caravan of vouwwagen te kunnen trekken. Het was dus wel even wennen, want als redacteur van de KCK moest ze toch een trekhaak achter de auto laten monteren om met een 'sleurhut' op pad te kunnen. Maar elk nadeel heeft zijn voordeel. Ze had het reuze naar haar zin bij de redactie van de KCK. Zelfs zodanig dat ze maar met moeite afscheid kon nemen toen ze in 2011 met vervroegd pensioen ging. Stilzitten paste niet bij Marga en na enkele weken 'pensioen', ging ze als freelancer aan de slag bij redacties die hulp nodig hadden. Ze ging bovendien met haar tijd mee. In 2026 begon ze een blog met nieuws over campings en camperplaatsen voor haar facebookpagina en website onder de naam Kampeervrouw. Dol op nieuws op dat gebied huurde ze van tijd tot tijd een camper. Dus een combi van AK en KCK.

Maar de ANWB was ze niet vergeten. Als opvolger van Luc van der Woude startte ze als hoofdredacteur van de Buitenband. Het eerste nummer was het zomernummer van 2020. In de Buitenband kon ze veel van haar inspiratie kwijt. Zodra je met haar in gesprek kwam tuimelden de ideeën over elkaar. Heel verfrissend, maar ook even wennen. Elk briljant idee is nog niet uitvoerbaar. De samenwerking met Chris Soudan was heel speciaal. Ze voelden elkaar heel goed aan als het om invulling en vormgeving van de Buitenband ging; Marga als bladenmaker en Chris als vormgever. De Buitenband kreeg wel steeds meer een moderne verschijning met meer en grotere foto's. Kortom, gewoon een aantrekkelijk blad voor de leden.

In 2022 heeft ze aangegeven dat ze meer tijd met haar familie wilde doorbrengen. Marga woonde alleen en de wens om meer tijd aan familie en kennissen te kunnen besteden was heel begrijpelijk. Dat werd mij wel heel erg duidelijk bij de uitvaartdienst in een crematorium in Den Haag. Die plichtigheid had ze zelf uitgewerkt en vastgelegd. Ook voor wat betreft de sprekers bij de bijeenkomst. Imponerend was de start van de bijeenkomst waarbij negen (als ik goed heb geteld) neven en nichten de rietenmand waarin ze was opgebaard de zaal binnenreden.

Met het winternummer van 2022 stopte ze als hoofdredacteur van de Buitenband. Met Hans van der Schaaf was al een opvolger gevonden. Maar nog voordat Marga hem kon inwerken werd ze ziek. Ernstig ziek, want er was een hersentumor gesignaleerd. Wonder boven wonder, zijn de behandelingen en operatie goed verlopen en kon ze haar leven weer grotendeel oppakken. Zelfs zodanig dat ze aangaf om de taak van hoofdredacteur weer op zich te willen nemen, toen Hans aangaf zijn tijd anders te willen indelen en dan zonder de Buitenband.

Vanaf het herfstnummer van 2024 nam Marga de redactie weer over. Zij voltooide ook nog het winternummer van 2024. De verwachting was dat er dan wel een nieuwe hoofdredacteur zou zijn gevonden. Maar helaas. Dat lukte niet. Marga ging nog door met de lente en zomer edities van 2025. Maar op doktersadvies was de tijd gekomen om te stoppen. Dat stoppen kostte ook nu moeite, maar de gezondheid woog zwaarder. Gaandeweg nam de gezondheid af. Behandeling van de terugkerende tumor bleek helaas niet meer mogelijk.

De VG-ANWB heeft veel waardering voor de inzet van Marga voor de Buitenband. In het hospice hebben (oud) redactieleden nog regelmatig een bezoek gebracht en ook is er veel waardering voor de inzet van Eveline Debrichy rcp'er van de regio Leidschendam/Zoetermeer. Eveline kwam zeer regelmatig op bezoek en vervulde de rol van rcp'er op voortreffelijke wijze.

De redactie van de Buitenband zal met het gedachtengoed van Marga de werkzaamheden voortzetten. ■

Excursie Avifauna

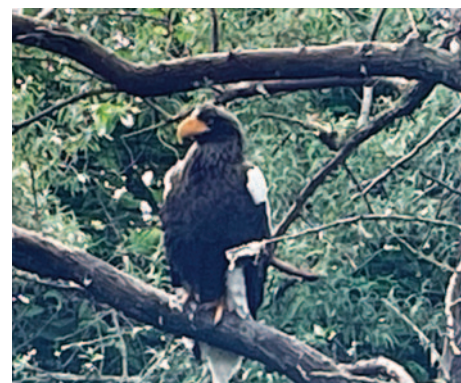
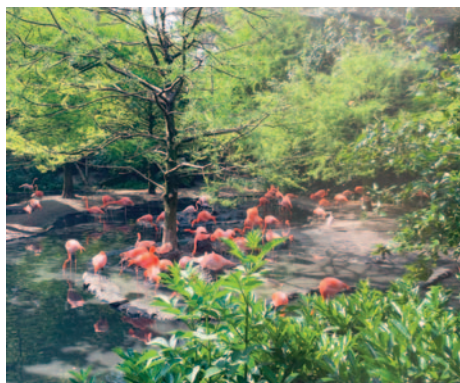
Door de grote hoeveelheid aangeboden foto's heeft de redactie een selectie geplaatst.

De redactie

Excursie naar Vogelpark Avifauna en een boottocht door het Groene Hart

Op woensdag 28 mei 2026 was de inmiddels traditionele jaarlijkse excursie met een boottocht. Dit keer vanuit Alphen aan den Rijn over vaarwegen in het Groene Hart. In de ochtend kon het vogelpark worden bezocht. Het was prima weer en in het park waren voldoende schaduwplekken en bankjes om even uit te rusten. Naast vogels waren er ook viervoeters te signaleren. De excursie heeft Petra Mast en Ruurt Visser geïnspireerd om hun gedachten over de dag te laten gaan en hun impressie op papier te zetten. De redactie is hen daar dankbaar voor en juicht dit soort bijdragen van harte toe. Dat geldt evenzeer voor foto's. Petra en Ruurt hebben bij hun verhaal ook foto's gevoegd. Voorts ontvingen we van Peter Turk een hele reeks met beelden van park en boot. ■

Petra Mast

Een dag die precies op het juiste moment kwam

Soms heb je van die dagen die veel meer betekenen dan je van tevoren had verwacht. De afgelopen maanden stonden voor mij in het teken van zorgen. Zorgen voor mijn ouders, het begeleiden van mijn moeder naar een nieuwe woning en afscheid nemen van mijn vader, die begin dit jaar overleed.

Wie mantelzorger is, weet hoe gemakkelijk je jezelf onderweg kunt vergeten. Er is altijd nog iets te regelen, iemand die je nodig heeft of een afspraak die niet kan wachten. Juist daarom besloot ik onlangs mee te gaan met een uitje van de VG-ANWB naar Avifauna. Al bij aankomst voelde ik het verschil. Geen agenda, geen lijstjes en geen telefoontjes die direct aandacht vroegen. Alleen koffie met gebak, vriendelijke gezichten en de vrijheid om een dag lang te genieten.

Terwijl ik door het park wandelde, zag ik kleurrijke lorres, nieuwsgierige apen en prachtige vogels. Ik hoorde kinderen lachen en zag mensen ontspannen op een bankje in de zon. Het waren geen grote gebeurtenissen, maar juist die kleine momenten maakten de dag bijzonder.

Later volgde een authentieke rondvaart. Het water kabbelde zacht langs de boot en het landschap trok langzaam voorbij. Voor het eerst in lange tijd voelde ik mijn schouders ontspannen. Onderweg dacht ik aan iets wat mijn vader vroeger vaak zei: "Geniet van de kleine dingen, want later blijken dat de grote dingen te zijn."

Misschien is dat wel de kracht van een dagje uit. Je hoeft niet ver weg en je hoeft geen spectaculaire reis te maken. Soms is een wandeling, een museumbezoek, een boottocht of een middag in de natuur al genoeg om weer even op adem te komen.

Ik hoop dat deze zomer veel lezers van de Buitenband zo'n moment voor zichzelf hebben gevonden. Een plek waar herinneringen ontstaan, waar nieuwe ontmoetingen plaatsvinden of waar je simpelweg even kunt genieten van wat er is. Want uiteindelijk zijn het vaak die onverwachte uitstapjes die je het langst bijblijven.

Ik wens u een prachtige najaar vol mooie ontmoetingen, nieuwe ontdekkingen en vooral veel kleine geluksmomenten. ■

Ruurt Visser

Vogels, Varen en VG-ANWB

Op woensdag 28 mei 2026 was het een prima dag voor een uitje. Niet te warm om in een dierenpark rond te lopen en niet te koud voor een vaartocht van 4 uur op open water. Want dat was wat de organisatie op deze dag voor ons in petto had. En dat hadden Wil Schmitz en Hans de Bruijn goed geregeld. In de ochtend op eigen gelegenheid in het beroemde Avifauna Vogelpark rondlopen met een consumptiemunt in de aanslag voor een bakje koffie/thee en rond half één verzamelen voor een boottocht inclusief lunchbuffet op de rondvaartboot van Avifauna.

Bewonderenswaardig dat in deze tijd een dergelijk park nog bestaat. Onderhoud van het park en voer voor de dieren zal niet goedkoop zijn. Wel mooi om vogels te zien die je normaal niet ziet zoals pelikanen, flamingo's, een visarend maar ook andere dieren als ringstaartmaki's en stokstaartjes.

Een klein stukje geschiedenis van het park:

De oprichter van Vogelpark Avifauna is de familie Van den Brink. Toen zij hun privécollectie opbouwden, golden er veel minder strenge regels. Daardoor konden zij vrijwel alle vogelsoorten opkopen en groeide de collectie uit tot één van de bekendste in de regio. In 1950 was Vogelpark Avifauna een feit: het eerste vogelpark ter wereld! In 1956 werd het vogelpark verkocht aan de familie Van der Valk. De nieuwe eigenaar was zo onder de indruk van de prachtige toekan in het originele logo van Avifauna, dat hij de vogel model liet staan voor het logo van het gehele familiebedrijf. In de daaropvolgende periode groeide het park uit tot een van de grootste gespecialiseerde vogelparken ter wereld. (bron: avifauna.nl)

De bootreis was ook heel leuk met af en toe wat uitleg van de kapitein over dingen op of langs het water die de moeite van het vertellen waard zijn. Tevens was er een uitgebreid lunchbuffet op de boot. Dit vergde wel wat geduld en inlevingsvermogen omdat de trap er naartoe niet echt breed was. Het buffet was namelijk in het ruim van het schip. Een boot, een smalle trap, enkele personen die niet zo vast ter been zijn én dat alles met een bordje in de hand is geen gelukkige combinatie. Het was soms even wachten op elkaar. Ook heeft niet elk gerecht zijn uiteindelijke doel bereikt omdat het onverhoeds onderaan de trap belandde. Gelukkig bleef de schade beperkt tot deze etensresten, maar er was genoeg.

Het blijkt elke keer maar weer dat de boot een mooie plek is om kennissen, oud-collega's of anderen te spreken. Bijvoorbeeld om oude verhalen op te rakelen of de laatste kwaaltjes te bespreken.

Kortom, een ontzettend leuke dag waarvoor dank aan de organisatie en de VG-ANWB.

Ik zeg; tot de volgende keer! ■

Fietsen op de Karakoram Highway

net na 11 september 2001

Via een hangbrug over de Hunza verlaten we Gilgit.

Kees Lucassen

Als reisjournalist was Kees Lucassen actief voor vrijwel alle ANWB-bladen, reizend in eigen land, door Europa en verder weg. Zo fietste hij op nien-eleven, nu 25 jaar geleden, voor Op Pad over de Karakoram Highway in Pakistan. Waarna hij dit verhaal schreef.

**“Awel, zie daar!”
“Unglaublich!”**

**Acht uur 's avonds in Gilgit. Ynke & ik zitten in de rozentuin van guesthouse Medina, omringd door backpackers en wereldfietsers. Alle ogen staren naar een televisie. Terwijl krekels juichend ten hemel tjrpen, toont BBC-Worldnews live hoe in New York de Twin Towers in elkaar storten. Verbijstering alom.
“Holy shit!”**

Gilgit is een levendig plaatsje, 1470 meter hoog in de Karakoram, een reliëf dat voor het grootste deel in Noord-Pakistan ligt.

De Karakoram telt meer dan drie dozijn 7000-ers en 8000-ers en staat bekend als het meest woeste gebergte ter wereld. In 1966 begonnen China en Pakistan, als vriendschapsproject, met de aanleg van een weg tussen beide landen, de bijna 1300 kilometer lange Karakoram Highway (KKH). De aanleg hiervan duurde tot 1980, maar pas in 1986 werd de weg opengesteld voor buitenlanders. En vanaf dat moment staat De Weg met hoofdletters op het verlanglijstje van menig fietsreisfanaat. Joachim & Franz zijn vanuit Wenen tot hier komen fietsen.

De Vlamingen Rudi & Luc via Noord-Afrika en het Midden-Oosten. En Pascal & Dorina werken voor Tropical Cyclist, een kleine Nederlandse organisatie voor avontuurlijke fietsvakanties. Dorina: “Wij fietsen hier om te kijken of een vakantie-arrangement op de Highway mogelijk is.”

Vallei van het Bloed

De rozentuin van Medina ligt ver van China. Toch is de grens nu al een veelbesproken onderwerp.

De slagboom ligt namelijk op een van 's werelds hoogste grenspassen, de 4730 meter hoge Khunjarab (Vallei van het Bloed). Vanaf hier snijdt de weg door de Pamir, om ruim 400 kilometer verder te eindigen in Kashgar, een eeuwenoude oase op de Zijderoute.

“Officieel mogen fietsers niet over de pas, maar het wordt gedoogd.”

“Niet meer! Onlangs heeft een groepje fietsers in China de weg verlaten, op zoek naar avontuur. Die zijn ruw opgepakt en bibberend terug over de grens gezet.”

“Klopt, fietsers mogen nu alleen nog per busje binnen. Vanaf Sost, het dorp onder de pas, tot aan Tashkurgan, in China aan de andere kant.”

“En nu, na deze aanslagen zullen ze nog strenger zijn.”

“Ach, we zien wel,” lacht Ynke, “zullen we polo gaan kijken? Gilgit speelt tegen Chitra.”

De Road to Friendship is smal en kwetsbaar.

Pats! Rakaposhi

Via twee lange hangbruggen verlaten we Gilgit. Rechts een monument voor 88 gesneuvelde Chinese wegwerkers, links brult de Hunza-rivier. Weinig verkeer op de Highway, die geleidelijk stijgt en vaak niet breder is dan een inferieure B-weg. Twee elektriciteitskabels begeleiden het kruimelteer vanaf hier tot voorbij de horizon. In het dorpje Juglot stoppen we voor thee, druiven en geitenvlees. Drie fietsers komen ons tegemoet. Canadezen. Ze zijn begonnen in Urümqi, China.

“Hoe zijn jullie over de grens gegaan?”

“In een busje. Dat moest.”

Een bocht verder worden we gezandstraald door een rukwind gevuld met stuifzand. En weer iets verder, bij het dorp Chalt, buigt de Hunza scherp naar rechts. *Pats!* Ineens staat de Rakaposhi voor ons, witglinsterend, 7790 meter hoog. Tranentrekkend mooi.

De zon verzilvert het kruimelige asfalt. Hier fietsen we dan, ergens tussen de Aziatische en de Indische aardplaat. Appels wiegen blozend in de bomen. Lichtblauw gejurkte meisjes met witte hoofddoekjes zweven langs de weg, als trosjes Maria's. Osama bin Laden-lookalikes groeten vriendelijk.

Bebaard, gehurkt en dubbelzinnig goedgemutst. Rustig rollen we noordwaarts, over het hobbelteer van de KKH, onderwerp van aanhoudende zorg. Kinderen bieden kristal aan. Dorina ruilt snoepjes tegen walnoten.

Michelinster-waardig, wat ons betreft.

In een bocht zit een duo glunderende grijsaards met verrekijker. Samen goed voor nog geen half gebit. Kijkend naar wat er komt over de Zijderoute, de *High Road to China*, het Achtste Wereldwonder, de *Road to Friendship*. Wij dus.

Ik krijg een appel.

Karimabad nadert, centrumdorp in de Hunza-vallei, rijk aan guesthouses, buitensportwinkeltjes en een boekenwinkeltje. Voor 200 roepie (€ 3) koopt Ynke een extra trui.

Borith Lake

Uit een schooltje klinken hoge stemmen, tafels dreunend. Wij, nomaden op de KKH, trekken verder. Door natuur tot de tiende macht. Tussen verticale rotswoestijnen, onder besneeuwde toppen, over gitzwarte schaduwen en langs grommende rivieren. Ik hoor mezelf zuchten, het gemopper van mijn banden en af en toe passeert er een dieseldampende truck, overdadig beschilderd en versierd. Wegwerkers geven ons brood en jasmijnthee. Vrouwen, ongesluiert, rooien aardappels met de hand. Ze rechten hun rug en zwaaien. Vlakbij de Ghulkinggletsjer, die tot aan de weg is gekropen, staat een bord: Borith Lake, 1 km. Erachter kronkelt een puinslinger omhoog en aan het einde daarvan vinden we een bergmeertje dat zowel drie gebouwtjes als een tuin met 1001 bloemen weerspiegelt. Hier bakt Awakkahl Kahn friet met eieren. Ook laat hij ons een kamer zien, zonder licht en water, maar mét vier bedden. Met Dorina & Pascal blijven Ynke & ik hier slapen. Vraag van de avond: kunnen we Pakistan nog wel uit, na wat er in New York gebeurd is? Het gerucht gaat dat de grens gesloten is.

Oeigoerse schoonheid.

Bicycle Refugee Camp

Sost is het laatste plaatsje voor de Khunjarab. Een stoffig lintdorp met zeer diverse guesthouses, morsige winkeltjes in barakken vol China-rommel, dampende eethuisjes, een *Customs Office* en een *Anti-Smuggling Office*. Dit alles in een reusachtig decor. Om in Sost te geraken, moet je eerst onder een slagboom door en dan in een tentje je naam in een boek schrijven. Veel bergvolk op straat. Stug rokend en in dikke jassen. Plus enkele toeristen, terug van de grens. Want jawel: sinds 11 uur deze ochtend heeft China de grens gesloten. Vanwege toezeggingen van Pakistan aan de USA met betrekking tot Afghanistan, zo horen we.

Pas met Pamir-zicht, met diep onder ons de KKH.

Niet enkel fietsers, maar alles wordt teruggestuurd. Wat nu?

Ynke: "Ach, we zien wel."

Een trits versierde vrachtwagens staat zwijgend stil. Aan de deur van het *Customs Office* wappert een briefje: *Border closed*. De chef, inspector Muhammed Ghanas, zegt weinig voor ons te kunnen doen, maar hij weet toch te imponeren. Zijn heldere ogen stralen vertrouwen uit.

"Just wait, I'll go up and talk."

Vergankelijkheid is de essentie van het leven, maar je kunt het overdrijven en Hotel Rivi ra doet dat. Splinternieuw en nu al is het verval zichtbaar.

Slapen in een yurt, aan de voet van de Muztagh Ata.

Scheuren en vlekken alom. Ynke & ik nemen een kamer. Even later doen Dorina & Pascal, Luc & Rudi en Franz & Joachim dat ook. Met instemming van Nazir, de uiterst gastvrije uitbater, dopen we Hotel Rivi ra om in *Bicycle Refugee Camp*.

"Het vliegveld van Islamabad is gesloten", weet Rudi.

"Behalve voor Amerikaanse militairen", vult Luc aan.

Na ons verwacht Nazir voorlopig geen enkele gast meer. "Dankzij Bin Laden, en dat terwijl september en oktober mijn beste maanden hadden moeten worden." Wel enigszins succesvol blijkt - uren later - Ghanas' missie: "Morgen mag er één bus de grens over."

Geknapte tulpen

De bus is klein. Pakistani hijsen tassen, zakken en dozen op het al overvol ogende dak. Paspoorten worden bestempeld. Uren tikken voorbij. Wij wachten. Dan, eindelijk, worden bovenop alle bagage acht fietsen vastgesjord. Vrolijk grijnzend zwaaien Ghanas en Nazir ons uit.

De Hunza versmalt en vertakt zich. We spotten grote, goudkleurige marmotten, wilde kamelen, yaks en ibexen. En kapotte elektriciteitspalen als geknapte tulpen tussen besneeuwde rotsen. Met gemengde gevoelens staar ik naar buiten. Blij verder te kunnen, droevig omdat ik deze pas niet zelf bedwing. Rudi knipoogt begripvol.

Boven, 4730 meter hoog: hek, monument, slagboom. Een Chinese militair komt binnen, controleert zwijgend alle paspoorten. Waarna zijn handen en voeten gebaren dat we verder mogen, naar Tashkurgan, mits we de bus niet verlaten.

"Awel, vanzelfsprekend kameraad."

Wat volgt is een andere wereld. Hier eet men stoksgewijs. En de Pamir is minder benauwend dan de Karakoram.

"En hier is bier te koop!" weet Luc, die China al eerder bezocht. "Lang leve de Volksrepubliek!"

"Fiets los!" roept Franz, naar buiten en boven kijkend.

We vragen onze chauffeur te stoppen, wat hij zonder aarzeling doet. Met zes man sterk stappen we uit en plassen in China. "Geloof mij," zegt Luc, "in gans dit land gaat ge geen schoner toilet vinden."

Yaks bij het Kara Kul.

In Tashkurgan wordt ons busje een met prikkeldraad omheind terrein opgedirigeerd. Alles moet van het dak en door röntgenstralen. Onvriendelijk zijn de Chinezen niet. Vriendelijk ook niet. Gedisciplineerd wel. Dorina, groot geworden in communistisch Roemenië, moppert luid. Na alle controle mogen we fietsend verder, Tashkurgan in, een beduimelde stad. Rochelende, gekerfde koppen alom, onder hoeden, petten en mutsen. Oeigoeren, Tadzjieken, Kirgiezen en Han-Chinezen, zowel sjofel (mannen) als bontgekleurd (vrouwen) gekleed. Te voet of op ezels, paarden, fietsen, brommers en in trucks. Tussen grauwe gebouwen van betegeld beton, met vuile ramen. Chinese 'disco's' met de vensters roodverlicht. Plus: tienduizend sterren aan de hemel. De receptionist van hotel New Traffic verlangt een forse borgsom. Kameraad Dorina dingt geroutineerd af. Kameraden Luc, Rudi en ik trekken ons terug in de hotelbar, drie bier bestellend. "Awel, op het leven."

Lange, sexy wimpers

Voor ons schittert zowel de Muztagh Ata (7546 m) als een lange, geleidelijke klim. Van 3200 meter naar een pas, 4100 meter hoog. Hellingspercentage: hooguit 5%. Maar toch zwaar, vanwege de ijle lucht, waarin de machtige Muztagh Ata (Vader der Ijsbergen) lange tijd geen meter dichterbij lijkt te komen. Maar kijk, daar verschijnt een roestig bord met Chinese tekens, dit moet de pas zijn. Waar koude wind giert en het uitzicht ultra-giga-geweldig is. Diep onder mij wordt een onmetelijke vlakte door een dun lijntje doorsneden. De KKH. En daar is Ynke al. Met al onze kleren om het lijf dalen we af. Kamelen staren ons aan, verbaasd kauwend en knipogend, met lange, sexy wimpers. Zo komen we, zonder ook maar één trap te hebben gedaan, uit bij het Kara Kul, een blauw meer in een groengele vlakte, zwart gemazeld met grazende yaks. In een droef-muf en verveloot *Lake Resort* vinden we Pascal & Dorina achter twee borden waterige soep. Aan de andere kant van het meer staan enkele yurts, tenten van Kirgizische herders. Hierin kunnen we overnachten à 10 yuan (€ 3) per persoon, inclusief diner én ontbijt.

Buiten valt de duisternis, binnen ruikt het naar stal, want er wordt gestookt op yakpoep. Midden in de tent, op het fornuis annex kachel, kookt Aliesj (18) vette rijst met prut. Wanneer we onder ontelbare dekbedden kruipen, legt haar zus Nurumgul (20) uit: "Als de politie komt moet je zeggen dat je hier gratis slaapt, oké?" We begrijpen het. En dromen met volle maag op het ritme waarmee de wind de yurt bespeeld.

"Third World War!"

Nurumgul stookt het fornuis op. Voor hete thee met yakmelk en brood dat smaakt naar ui. Buiten piept de zon over de Pamir, het Kara Kul begint te flonkeren. We nemen afscheid. Tussen zandduinen en door ravijnen volgt de weg een onrustige rivier.

De wind is hard en tegen, maar we dalen, de ketting draait om het grote voorblad. "Tegenliggers!" roept Ynke.

Pakweg vijftig legertrucks gevuld met militairen rollen stofstuivend richting grens. Er wordt gegroet, gezwaaid en gelachen. Uit de laatste wagen gilt iemand: *"Third World War!"*

Dat stemt tot bezinning. Er valt vreemd licht in het ravijn, zonlicht door nevel gefilterd. Het asfalt is verdwenen, de Highway is hier slechts een gruispad, nauwelijks getolereerd door het maanlandschap eromheen. Wolken glinsterend zand stuiven ons tegemoet. "Stel dat er nu een oorlog bezig is," zeg ik, "zit jij dan liever hier of in Amsterdam?"

"Tegenliggers!" roept Ynke weer.

Twee fietsers. Agu-tassen + Vittorio-frames = Hollanders? En jawel, Jacob & Sofia wonen in Amstelveen. Maar nu even niet. Ze zijn op weg naar Islamabad, waar volgende week hun vlucht naar Schiphol vertrekt. Wellicht, want...

"We weten niet eens of we de grens nog wel over mogen."

Vijf kilometer verderop: het gehucht Ghez. *Checkpoint*, slagboom. Han-Chinezen in uniform dwarrelen onder een rode vlag die aan een vierkant gebouw hangt. Maar we zien ook bouwsels van leem en keien, waarvan eentje met voedsel en drank, en het woord *Hostel* op een kruimelige muur gekliederd. Een rimpelige Oeigoer, grijs gelaarsd en bebaard, toont ons vier bedden in een bedompte ruimte. Tien yuan per stuk. We nemen ze alle vier. Buiten knielt een man op een matje en begint dan luid jammerend te bidden. Opa Grijsbaard toont ons lachend een groot flikkerend mes en vanuit de schorre luidspreker bij de kazerne klinken onbegrijpelijke kreten.

"Uniek plekje weer", analyseert Ynke scherp.

"Hoe komen jullie hier weg?"

Nog 130 kilometer naar Kashgar. Soms door water dat over de weg stroomt, soms over puin omdat de weg even weg is, en soms over een noodbrug omdat de oorspronkelijke brug door moeder natuur pakweg honderd meter naar rechts is geschoven. Van Oeigoerse vrouwen krijgen we thee en abrikozen. Steeds vaker duiken oases op, met peppels, maïs en katoen. De bergen krimpen, de rivier verdwijnt en dan is daar het begin van de Taklamakan-woestijn. We passeren meer dan honderd ezelkarren, volgeladen op weg naar de markt van Kashgar, de grootste van Centraal-Azië. Tien kilometer voor de stad wordt de KKH absurd breed. Zesbaans. Langs droefogende nieuwbouw denderen we richting centrum. Waar bedelaars en koperslagers werken, zoals ze dat 2000 jaar geleden al deden, maar we spotten ook smartphones met beeldscherm.

We nemen een kamer in het Seman Hotel, dat in een andere tijd dienst heeft gedaan als Russisch Consulaat. Onder dit hotel, in John's Café, druppelen de KKH-fietsers binnen. Zelfs Jacob & Sofia, en ook Nazir uit Sost arriveert. *"Yes my friends, I like to drink a beer. I'm a Muslim, but not too serious."*

Van Gilgit tot Kashgar, overal hebben we vriendelijke en behulpzame moslims ontmoet. En inmiddels weten we dat er geen Derde Wereldoorlog bezig is. "Er vliegen wel Amerikaanse straaljagers niet ver van hier, boven Afghanistan." "En voor heel Pakistan geldt nu een negatief reisadvies."

John's Café in Kashgar doet denken aan Rick's Café uit de film *Casablanca*. Vol met buitenlanders die aan elkaar vragen: "Hoe komen jullie hier weg?"

Dorina & Pascal gaan het terug via Pakistan proberen, ze hebben al twee kaartjes voor een bus bemachtigd.

Rudi, Luc, Franz & Joachim gaan fietsend verder richting Tibet. Jacob & Sofia nemen de trein naar Ürümqi en vliegen dan via Peking naar huis.

Ynke kijkt mij vragend aan.

"Vreemd misschien, maar ik voel me nu erg gelukkig, heb jij dat nou ook?", zeg ik. Lachend heft ze haar glas.

"Ach, we zien wel." ■

Vaarwel kleine vriend, hopelijk tot ziens.

Tentoonstelling 80 jaar Wegenwacht een bezoek waard

Een dagje Buren voor de hele familie

Beno Koens

Een dagje Buren is zeer aantrekkelijk, dat was de gedachte aan het einde van de dag aan de tentoonstelling over 80 jaar Wegenwacht. Zeker voor opa's, vaders en kleinkinderen. Na de eerste aankondigingen over de tentoonstelling was er zoiets van 'moet dat nou?' En een oproep om spullen uit een wegenwachtverleden gaf niet de indruk dat er veel materiaal op de tentoonstelling zou staan. Maar het stadje Buren zelf is best aantrekkelijk, dat had ik al eens ervaren. Het bleek een klein gezellig en aantrekkelijk stadje met diverse horeca mogelijkheden in combinatie met een Oranje verleden.

Waarom naar Buren? Algemene vergaderingen van de Koepel Gepensioneerden worden in Culemborg gehouden. Een recenter navigatiesysteem in de auto stuurt me tegenwoordig van Tiel via Buren naar Culemborg. En dat maakt toch nieuwsgierig. Een ouder systeem stuurde me via een provinciale weg van Kesteren naar Culemborg. Ook een leuke route. Vooral in de bloesemtijd en in juni de kersenooft. De stalletjes hebben kersen van een hoge kwaliteit, met één nadeel. Als je ze geproefd hebt word je kritisch op kersen die elders te koop zijn.

Voor een dagje uit met een oud-collega leek Buren dus een prima plek. En dan konden we ook nog mooi de tentoonstelling in het Visscher Classique Automuseum bezoeken. Onze reisvoorbereiding was achteraf gezien matig. En onze kennis van de geschiedenis evenzeer. Waar het niet aan ontbrak waren auto's. Zelfs weilanden vol met auto's. En een binnenstad van Buren waar je alleen maar te voet kon vertoeven. Het was namelijk groot feest in Buren. Daar wordt regelmatig gevierd dat Willem van Oranje op 8 juli 1551 in het stadje getrouwd is met Anna van Egmond, die ook bekend staat onder de naam Anna van Buren. Als u goed gerekend heeft is dat 475 jaar geleden. Het was dus extra feest in Buren waar het huwelijk werd nagespeeld en de inwoners in kledij uit vroegere tijden allerlei rollen uit dat verleden naspeelden.

Bij het automuseum was van alle drukte in de binnenstad niets meer te merken en we konden in alle vrijheid voor de deur parkeren. De tentoonstelling heeft indruk gemaakt. Het was die dag zeer warm om niet te zeggen heet, maar in de hallen was daar niets van te merken. Bij de entree was al schetsmatig een tijdlijn op een muur aangebracht. Een tijdlijn met veel 'feitjes' van Visschers Autobedrijf, de grondlegger van het museum. Maar ook een tijdlijn met de geschiedenis van de Wegenwacht. Een tijdlijn die begint met 15 april 1946. Dat is de datum waarop een bescheiden aantal wegenwachters met oude legermotoren de weg op ging. Deze motoren waren voorzien van een speciaal gebouwde zijspan voor het meenemen van een uitgebreide set gereedschap. In één van de grote hallen was de tentoonstelling 80 jaar Wegenwacht. Tot mijn verrassing veel groter dan ik had verwacht en met een goede klimaatbeheersing. Er stond een verzamelde collectie vanaf de eerste motoren tot de elektrische versies. Praatpalen en fietsen met aanhangwagens ontbraken ook niet.

Met auto's en sportauto's heb ik niet zoveel. Maar mij deed het deugd dat er nog auto's stonden met deel III achter de voorruit. Dat bracht mij weer terug naar de tijd toen we als ANWB bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat met een voorstel kwamen voor een betere kentekenregeling. Dat voorstel vonden ze bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer (RDW) eerst maar niks. Maar de problemen met dubbele kentekens en het verkopen van huurauto's bleven maar steeds groter worden. Uiteindelijk is ons voorstel overgenomen en heb ik vele keren met de

RDW in goede sferen overleg gehad. Maar zo zal iedereen zijn herinneringen hebben als hij over de tentoonstellingsvloer dwaalt.

Het bezoek was extra leuk omdat we rondgeleid werden door Eldert Harreman. Een oud-wegenwacht die nu nog in Tiel woont, maar heimwee krijgt naar Buren. Eldert leidt als vrijwilliger regelmatig bezoekers rond op een zeer plezierige manier. Vele oude namen uit het wegenwachtverleden kwamen weer boven. Een feest der herkenning.

Onze ronde afsluitend bij de koffiebar vonden we de tentoonstelling een succes. De horeca in Buren hebben we door alle drukte maar aan ons voorbij laten gaan. Daarvoor hebben we de rust opgezocht in Beusichem op korte afstand van Buren. Verrassend gezellig was het daar op het terras van Krista's koffiehokje aan de Molenweg.

De eindconclusie is dat een bezoek aan Buren en de Wegenwacht-tentoonstelling zich uitstekend leent voor een dagje uit met de familie. De tentoonstelling is een plek voor opa's en vaders om herinneringen uit het verleden op te halen met kinderen en kleinkinderen. En in Buren bieden ijssalons en restaurants, waaronder een pannenkoekenrestaurant voor de familieleden volop gelegenheid om na te praten.

De tentoonstelling duurt nog tot begin oktober. Het museum is open op donderdag t/m zondag van 10.00 -17.00 uur. Het adres is Schuilheuvelstraat 1 in Buren. Voor lezers van Blik wijs ik nog even op de daarin ingesloten bon voor gratis toegang voor een (oud) medewerker onder opgaaf van naam en personeelsnummer. ■

In een vitrine staan kleine modellen van de wegenwachtvoertuigen samen met andere bijzonderheden

Oud-wegenwacht Eldert Harreman geeft als vrijwilliger regelmatig rondleidingen

Met de groeten van de praatpaal

Het boekje 'Met de groeten van de praatpaal' werd in de jaren 80 van de vorige eeuw geschreven door Bram Mosheuvel, met tekeningen van Jaap Jasperse. Jaap was zelf verkeerswacht en maakte de tekeningen onder de naam Jasp. De ondertitel is; 'Wat je aflacht met de wegenwacht'. Het boekje bevat anekdotes uit het leven van de wegenwacht. Meneer Mosheuvel was jarenlang chef van de Wegenwacht en bij hem konden de wegenwachters altijd hun verhaal kwijt. Deze verhalen werden door zijn kennis van de wegenwacht en zijn sappige verteltrant omgezet in humoristische voorvallen. Het boekje werd uitgegeven door de Gooise Uitgeverij te Bussum. Met toestemming van de rechthebbenden mag de Buitenband daaruit publiceren.

NB.

Deze rubriek 'Met de groeten van de praatpaal' is enige jaren geleden op initiatief van Hans Kloos gestart en ontving veel waardering van de lezers. Hans is ook wegenwacht en verkeerswacht geweest en zocht voor elk nummer een verhaal uit.

Helaas kreeg Hans op 4 mei van dit jaar de diagnose PSMA. Dat is een zeldzame spierziekte verwant aan ALS. Hans is op 28 mei 2026 overleden.

Op initiatief van Chris Soudan zal de rubriek worden voortgezet. Voortaan zoekt hij de verhalen uit.

Chris Soudan

De stratenmakers

Tijdens de aanleg van het praatpalennet was op een van de wegen de aansluiting op het Wegenwachtstation al voltooid.

De bestrating rond de praatpalen ontbrak echter nog, maar de twee nijvere stratenmakers waren hiermee al druk in de weer.

Op het station, reeds voorzien van de indrukwekkende apparatuur, werd door de dienstdoende verkeerswacht wat geoefend met de aansluitingen.

Hij had ontdekt dat door het inschakelen van een der praatpalen kon worden vastgesteld, hoeveel verkeer er op de weg was.

Na een aantal palen zo beluisterd te hebben, schakelde hij toevallig de paal in waarbij de stratenmakers bezig waren.

Zij begeleidden hun werk met uitbundige grappen en grollen.

Als de verbinding met de paal tot stand is gebracht, is het natuurlijk voor de verkeerswacht mogelijk van zich te laten horen en dat deed hij dan ook.

Hij liet zijn stem zo autoritair mogelijk klinken en kraakte: "Hé daar! Ik hou wel van een geintje, maar tijd is geld heren!"

Verbluft lieten de stratenmakers hun hamers rusten, maar na een korte stilte hoorde de verkeerswacht: "Krijg nou 't lazerus Jan, die rotpraatpaal praat écht!" ■

Kort allerlei

Praatpalen, een aanvulling

Beno Koens

Foto: van der Lande

Aanvulling op het artikel over praatpalen in de zomereditie 2026 van de Buitenband

In het vorige nummer van de Buitenband stond een redelijk uitvoerig artikel over praatpalen. Dat artikel was vooral gebaseerd op de praatpaal zelf en wat minder op de organisatie. Het artikel heeft wel de aandacht getrokken. En ook geleid tot aanvullingen en correcties uit de hoek van de Wegenwacht. Deels ook op het gebied van de organisatie. Dit met dank aan Michel de Korte en Rob Dubbeldam.

Voorts verscheen in het weekendmagazine Mezza een artikel over de praatpalen in mijn tuin. Mezza is een bijlage van kranten die door het Algemeen Dagblad worden uitgeven en landelijk wordt verspreid. De heer van der Lande, een ANWB-lid in Catalonië, kreeg dit artikel digitaal uit Nederland toegestuurd. Dat stimuleerde hem om een drietal foto's naar mij te sturen, waaronder de praatpaal op het kleine dak als aanduiding van straat en huisnummer.

Wegenwacht of politie? Een kabinetszaak!

Michel lichtte nog een tipje van de sluier op over de keuze ANWB of politie voor de meldkamer. Aan de keuze is van 1960-1966 een jarenlang dispuut vooraf gegaan. Er kwamen compromissen op tafel, zoals het bemannen van de stations met politie, wegbeheerders en wegenwacht. Maar het was politiek gevoelig. Er bestond toen nog de scheidslijn tussen het ministerie van Binnenlandse Zaken (gemeentepolitie) en het ministerie van Justitie (rijkspolitie). Beide ministeries konden onderling

geen overeenstemming bereiken. De overheersende beleidslijn blijft dat de meldingen moeten binnenkomen bij een politieautoriteit. De ANWB heeft nog een compromis ingebracht met een rechtstreekse mobilfoonverbinding tussen Driebergen (vestiging van de Algemene Verkeersdienst (AVD) en het wegenwachtstation Houten. Dit met het doel om met een oplossing uit de impasse te komen.

Maar in 1968 is de oplossing nabij. Vanuit de Ministerraad komt er een telefoontje naar de heer Blankert, de toenmalige hoofddirecteur. Naar verluidt kwam het telefoontje van de Minister President. De Ministerraad stond op het punt te besluiten om te kiezen voor de ANWB mits de heer Blankert ter plekke kon bevestigen akkoord te gaan met het voor rekening van de ANWB bouwen en bemannen van nieuwe wegenwachtstations én het dragen van een groot deel van de onderhoudskosten; de kosten van de PTT. Aldus geschiedde.

Geen 14 wegenwachtstations maar 13

In het artikel stond vermeld dat de lengte van de praatpaalkabel van invloed was op de locatie van wegenwachtstations. Er waren oorspronkelijk 15 stations gepland. In het artikel staat dat door de voortschrijdende techniek de maximale lengte van 50 kilometer vergroot kon worden tot 100 km. Dat leidde er toe dat tegen het eind van het project de stations Gideon-Groningen en Wolfsbos-Hoogeveen werden samengevoegd tot een nieuw station in Assen. Maar er was ook een station gepland in de kop van Noord-Holland en wel in Middenmeer. Dat station is er nooit gekomen. Dan wordt de rekensom dus 15 min 2 is 13.

Van 13 naar 4 meldkamers

De voortschrijdende techniek heeft nog meer veranderingen tot gevolg gehad. Tegen het eind van de jaren '80 kreeg de ANWB door de inmiddels beschikbare techniek van de glasvezelkabel de optie om na te denken over een nieuw en modern vestigingsbeleid voor wegenwachtstations. Voor dat nadenken werden de projecten 'Sam & Moos' gestart. Een

aansprekende naam, die vele jaren heeft gezoemd door de ANWB. Het is een afkorting van de veel minder welluidende naam 'Samenvoeging Meldkamers en Mobilfoon Ontwikkeling Systeem'. Dit project resulteerde in de grootste organisatorische en technische verandering van de WW-organisatie. De organisatie ging vanaf 1990 van 13 naar vier meldkamers. Uiteindelijk bleef voor de meldingen via telefoon en praatpalen alleen Assen over. Het station Planken Wambuis – boven Arnhem – fungeerde als verdeelcentrum, beter bekend als Dispatch, én zorgde voor de landelijke aansturing van de wegenwachten.

Waarom zijn praatpalen geel?

De eerste versie van de praatpaal was al geel. Waarschijnlijk gewoon omdat geel in Nederland een aanvaarde signaalkleur is en goed opvalt. Bij de ontwikkeling van 'het konijn met de lange oren' was geel ook het uitgangspunt. Maar Rob Dubbeldam kan zich nog de vraag van Paul Nouwen herinneren. De heer Nouwen was destijds hoofddirecteur en vroeg 'Rob, waarom zijn praatpalen geel'. Tja, waarom eigenlijk. Tenslotte zijn er in het buitenland ook palen die oranje zijn. Rob heeft toen een proef geregeld. In het donker is toen in overleg met Rijkswaterstaat en de PTT een onderzoek uitgevoerd op het terrein van de slipschool van Rob Slotemaker op Ypenburg. Met als uitkomst; geel blijft geel. ■

Rcp berichten

Cor en Rina van de Kamp 65 jaar getrouwd

Van Cor en Rina van de Kamp kregen we per e-mail een bedankje voor het ontvangen van een bloemstuk. Het fraaie bloemstuk werd door de bloemist namens de VG-ANWB bezorgd ter gelegenheid van hun lustrum-huwelijksfeest. Op 18 juli waren ze 65 jaar getrouwd. Cor en Rina wonen in Wehl. ■

Lammert en Geertje van 't Goor 50 jaar getrouwd

Op 11 juni waren Lammert en Geertje van 't Goor 50 jaar getrouwd. Een mooie reden voor ons (rcp'er Jerry en Anneke Stelwagen, regio 88) om op de fiets te stappen en naar Wezep te gaan om hen namens de VG-ANWB van harte te feliciteren. Het bezoek werd zeer gewaardeerd. Onder het genot van koffie met taart hebben we genoten van de vele verhalen van Lammert over zijn jaren in de garage en daarna als route-wegenwacht bij het wegenwachtstation in 't Harde. Hij droomt er nog wel eens van, dat is extra nagenieten!

De omgeving kent Lammert op duimpje. Tenslotte is hij geboren en getogen in de regio. Ook nu rijdt hij op de regiobus weer rondes op de route. Beiden zijn altijd nog heel actief. Ook met auto's, een hobby die zeker gedeeld wordt met beide zonen en ook al weer met de kleinzonen. Maar er is meer; de tuin, vele vrienden, oppassen op de kleinkinderen en er graag op uit met de caravan. Tijd tekort dus.

De heugelijke dag van het 50-jarige huwelijk is feestelijk gevierd met de vele vrienden en familie. Wij hebben alvast genoten van de hartelijke ontvangst en mooie verhalen van vroeger. Het was een zeer gezellig bezoek om op terug te kijken. ■

Anneke Stelwagen

Praktijkgevalletje – Koolstift en de chocoladereep

Er stond een Opel Kadett bij het toenmalige Shell tankstation aan de A9 bij Amstelveen met problemen. De bestuurder vertelde dat de motor begon te sputteren en uiteindelijk stil viel bij het tankstation. Eigenlijk een geluk bij een ongeluk. De oorzaak bleek een koolstiftje in de verdeelkap. De functie van de verdeelkap is, samen met de rotor, de stroom naar de juiste bougie te sturen en het koolstiftje zorgt voor de verbinding in de verdeelkap. Wel een beetje technisch misschien, maar vergeten mag want dergelijke onderdelen zitten in auto's die nu in het museum te bewonderen zijn.

Maar goed we gaan weer even terug naar dat versleten stiftje. Dat is heel simpel tijdelijk te vervangen door een stukje zilverpapier, zo werd dat toen in de opleiding gedemonstreerd door de instructeur, meneer van Dijkhuizen. Ik vroeg aan de bestuurder om in de shop, vroeger heette dat anders natuurlijk, om een reep melk-hazelnoot te kopen. Toen hij weer bij de auto was en de chocoladereep overhandigde, brak ik deze in tweeën en gaf de helft terug. Van de andere helft haalde ik het zilver papier eraf en legde de inhoud in m'n auto. Met het zilver papier werd het stiftje nagemaakt en de motor liep weer zoals dat ook bij een Opel Kadett hoort.

De man stond tevreden naar zijn auto te kijken en vroeg;

'moest het speciaal melk hazelnoot zijn?' 'Nee hoor, dat maakt niks uit maar die vind ik het lekkerst.' 'Je hebt eigenlijk wel gelijk' zei hij, nadat hij zijn helft had opgegeten. ■

Kees de Korte 616

Pensioen

Henk van Drunen

Pensioen en Prinsjesdag

Prinsjesdag staat voor de deur, dus de komende maand is het weer tijd voor de koopkrachtplaatjes. Wat betekent dat allemaal voor ons als gepensioneerden?

De FNV heeft alvast een schot voor de boeg gelost: de bezuinigingen van minister Hans Vijlbrief (D'66) op de sociale voorzieningen moeten helemaal van tafel. De minister wilde de AOW-leeftijd versneld verhogen en verder bezuinigen op de uitkeringen bij werkloosheid en arbeidsongeschiktheid. Om de bonden wat gunstiger te stemmen heeft hij de verhoging van de AOW van tafel gehaald. Dat is alvast winst, al hebben we er als gepensioneerden niks aan. Over de overige plannen van Vijlbrief zou 'te praten zijn'. De overige ministers houden hun kruit nog droog.

De FNV wil voorlopig helemaal niet praten, de bezuinigingen op de sociale zekerheid moeten helemaal van tafel. Op woensdag 9 september staakt het openbaar vervoer om die eis te ondersteunen. Dat is dus net voor het kabinet zijn begrotingsplannen rond moet hebben.

Kunnen wij nu gerust zijn?

De verhoging van de AOW-leeftijd is van tafel, maar daardoor kunnen we nog te maken krijgen met andere AOW-bezuinigingen. Er zijn twee opties. De eerste is om de gepensioneerden, met een pensioen naast de AOW, bij te laten dragen aan de financiering. Met zo'n heffing gaat ons pensioen meteen omlaag. Een tweede idee is om de AOW niet meer te koppelen aan het nettominimumloon. Dat minimumloon houdt de inflatie nu goed bij. Onze koopkracht wordt voor dat stuk van ons pensioen dus goed geregeld. Loskoppelen zou op den duur tot koopkrachtdaling leiden. Ons pensioen is toch al niet erg koopkrachtbestendig, dus daarmee wordt de koopkracht verder uitgehold.

Daarnaast zijn er nog allerlei andere ideeën die onze financiën bedreigen. Minister Eelco Heinen van Financiën (VVD) wil dat er sowieso wordt bezuinigd. Dat kan effect hebben op ziektekosten, bijdragen in de zorg en allerlei andere zaken waar we gebruik van maken. Van musea, via subsidies voor de zangvereniging tot de voetbalclub. Dat wordt gedeeltelijk ook via gemeenten gefinancierd, maar het begint allemaal bij de grote pot met geld die bij de Rijksoverheid staat.

Die pot kan ook groter door meer te lenen, maar daar is Heinen niet voor te porren. Hij ziet natuurlijk ook het achterstallig onderhoud aan wegen, rijksgebouwen en schoolgebouwen. Dat is het resultaat van eerdere bezuinigingen, maar het is wel iets dat nu moet worden opgelost. Er moet meer budget naar defensie. Europa vindt dat het begrotingstekort mag oplopen als het geld daarvoor wordt ingezet. En van de bijdrage aan de NAVO mag dan weer 1,5% naar de infrastructuur. Heinen is dat vooralsnog allemaal niet van plan.

Kan het anders?

Het kan ook anders. Pro, voorheen PvdA/Groen Links, en een aantal andere partijen pleiten voor verhoging van de belasting op de winst van bedrijven. Daar hebben gepensioneerden minder last van, behalve als die kosten worden doorberekend aan de consument, aan ons dus. De bedrijfswinsten zijn het afgelopen jaar behoorlijk gestegen en een deel van die winst verdwijnt onbelast naar het buitenland. Dus daar zit wel wat ruimte, voordat de volgende bedrijven net als Shell en Unilever naar het buitenland vertrekken vanwege onze belastingen.

Twee andere ideeën gaan ons wel weer wat kosten: een hogere belasting op vermogen en op erfenissen. Deze twee moeten de scheefgroei in de belasting op werk en op vermogen weer een beetje rechttrekken. Die twee belastingen zullen gepensioneerden of hun nabestaanden raken, als je tenminste vermogen hebt en iets te vererven hebt. Het is vreemd dat deze belastingen niet met meer enthousiasme worden begroet. Ze bevoordelen immers de hardwerkende Nederlander! De keihard uitgewerkte Nederlander, die altijd zuinig is geweest en zijn huishoudbudget in de hand heeft gehouden, is helaas wel de sigaar.

Rond Prinsjesdag zullen we nog veel discussies horen waarin die hardwerkende Nederlanders, mensen met een klein pensioen, de middenklasse, de kleine ondernemer en andere groepen willekeurig naar voren worden geschoven om het debat kracht bij te zetten. Het kan best anders, maar tot nu toe gaat het op dezelfde manier.

Ons plaatje

Dichter bij huis: de compensatie waarover in het nieuws veel te doen is, raakt gepensioneerden eigenlijk niet. We hebben die al gekregen toen we nog werkten. Het transitieplan voor de overgang naar het nieuwe stelsel is nog niet af, maar misschien wel als u dit stukje leest. Daarover dan meer in de nieuwsbrief. Bij de miljoenennota moeten we kijken of de lusten en lasten eerlijk worden verdeeld. Bij de koopkrachtplaatjes kijk ik altijd naar de aannames die eronder liggen. Gepensioneerden die overgaan naar het nieuwe stelsel gaan er gemiddeld op vooruit. Dat is positief in hun koopkracht, maar het vertekent natuurlijk het beeld. Je moet ook kijken naar wat ze in het verleden hebben gemist ten opzichte van andere groepen. Ik kijk ook naar de termijnen. Meestal zeggen de partijen: 'In onze doorrekening gaat iedereen er volgend jaar op vooruit!' Ja, maar is dat vanwege een structurele verbetering of door iets eenmaligs zoals een bezuiniging die een jaar wordt uitgesteld. En bedenk ook: een flinke daling van de energieprijzen is beter voor ieders koopkracht dan ingewikkeld gemier met allerlei belastingen.

Alles bij elkaar kunnen we er als gepensioneerde niet erg gerust op zijn. En dat terwijl de economie groeit, de winsten van bedrijven stijgen, de lonen omhooggaan en de aandelenmarkten voorlopig nieuwe records halen. Voorzover het wispelturige gedrag van Trump en Poetin daar geen roet in het eten gaat gooien. ■

Sterkere en verbeterde producten door leden

In maart lanceerden Retail en Impact&Meedoen een nieuw pilotproject: de ANWB laagjesjas-test. De jas werd getest door 20 leden en vrijwilligers en we hoorden van hen terug hoe we de jas kunnen verbeteren.

Een maand lang werd de jas in weer en wind getest. Daarna kwamen de vrijwilligers een dagdeel naar het ANWB-kantoor om hun ervaringen te delen. Met hun eerlijke feedback, scherpe observaties en praktische ervaringen hebben we veel waardevolle informatie opgehaald. En dat werpt zijn vruchten af! Een aantal aanbevelingen heeft Retail direct kunnen meenemen in de ontwikkeling van ons winklassortiment voor 2027. Naast het vragen van feedback op een bestaand product, is er ook feedback gevraagd op nieuwe concepten.

Waarom dit zo belangrijk is

Een producten- of dienstentest met leden en vrijwilligers maakt zichtbaar wat er écht toe doet in de praktijk. Niet alleen of iets goed werkt, maar ook hoe het voelt, hoe logisch het is en of het past bij het dagelijks leven van onze leden. Door leden creëren we waarde voor leden! En dat is precies waar we het verschil kunnen maken als ANWB.

Inspiratie opdoen tijdens Reis & Inspiratiedagen!

Van wintersprookjes in Lapland tot avontuurlijke reizen door Afrika óf een riviercruise over de Rijn. Dit najaar kun je weer inspiratie opdoen tijdens de ANWB-reisevenementen. Onze reisspecialisten nemen je mee langs verschillende bestemmingen, delen hun ervaringen en beantwoorden vragen over de reizen. Na een inspirerende en informatieve dag kun je – met antwoorden op al je vragen en volop inspiratie voor je volgende reis – met een gerust gevoel op pad.

Alvast voor in je agenda

Zaterdag 19 september (Den Haag): Wintervakanties

Zaterdag 3 oktober (Den Haag): Verre reizen

Zaterdag 14 en zondag 15 november (Arnhem): Riviercruises

Meld je gratis aan!

Kom je graag langs? Bekijk dan de evenementenkalender voor dit najaar en meld je gratis aan via: anwb.nl/evenementen.

ANWB introduceert Kilometerverzekering voor weinigridders

De ANWB Kilometerverzekering is speciaal ontwikkeld voor mensen die weinig rijden, maar hun auto wel doorlopend verzekerd willen hebben.

Klanten betalen een lagere vaste premie per maand, aangevuld met een bedrag op basis van het aantal gereden kilometers per kwartaal. Daarmee sluit de premie beter aan op het gebruik van de auto. De verzekering past bij het streven van ANWB om mobiliteit betaalbaar en toegankelijk te houden.

Voor wie is de kilometerverzekering bedoeld?

De kilometerverzekering is geschikt voor automobilisten die tot 8.500 kilometer per jaar rijden. Met de Kilometerverzekering krijgen klanten een premie die beter aansluit op hun persoonlijke situatie. De besparing varieert per klant tussen de 100 en 120 euro per jaar.

Hoe het werkt

De gereden kilometers worden bijgehouden met een dongel in de auto en zijn inzichtelijk via de ANWB Kilometerverzekering-app. De prijsopbouw bestaat uit een vaste premie voor de basisverzekering en een aanvullende premie per gereden kilometer. Ook als de auto stilstaat, blijft de auto gewoon verzekerd. De verzekering is beschikbaar met verschillende dekkingen, zoals WA, WA+ Beperkt Casco en All Risk.

Stijgende mobiliteitskosten

ANWB maakt zich zorgen over de stijgende kosten van mobiliteit en zet zich in om deze kosten zo laag mogelijk te houden. ANWB ziet de kilometerverzekering als een waardevol instrument om automobilisten meer grip te geven op hun autokosten.

De ANWB Kilometerverzekering is af te sluiten via:

www.anwb.nl/verzekeringen/autoverzekering/kilometer ■

Leden secretariaat

personalia per 26 juli 2026

		Regio
nieuwe (aspirant) leden	Mw. J.F. (Hannie) Doppenberg uit 's-Gravenhage, ex-Telefonisch adviseur, Regio Voorburg e.o.	26
	Mw. H.E. (Eveline) Drok uit Wijk bij Duurstede, ex-Winkelmanager, Regio Utrecht Oost	56
	Mw. I. (Ingrid) Molendijk uit Bergen op Zoom, ex-Secretaresse Hoofddirectie, Regio Scheldeland	62
	Dhr. J.J.M. (Jean) Schmeits uit Breda, Regio Brabant Midden	71
	Mw. M.G.A.W. (Mia) de Laat-Bullens uit Duizel, weduwe van dhr. C.J.M. (Cees) de Laat, Regio Brabant Oost e.o.	74
	Dhr. G.W.C.M. (Gerard) Vissers uit Vinkel, ex-Wegenwacht, Regio Brabant Oost e.o.	74
	Dhr. T. (Thijs) Schieving uit Kraggenburg, ex-Senior Wegenwacht, Regio Flevoland Noord/Veluwe Noord	88
	Mw. I.J. (Emmie) van der Velde-de Koning uit Groningen, weduwe van dhr. H. (Henk) van der Velde, Regio Groningen/Drenthe Noord	92
overleden	Dhr. J.J. (Hans) Kloos uit Haarlem, overleden 28 mei 2026	11
	Mw. N. (Nel) van Houten-Mulder uit Uitgeest, echtgenote van dhr. B.W.L. (Bas) van Houten, overleden 13 juni 2026	14
	Dhr. R.H.F. (Rob) Blanken uit Waddinxveen, overleden 31 december 2025	32
	Mw. M. (Marga) Feenstra uit Zoetermeer, overleden 28 mei 2026	50
	Dhr. P.H.A. (Piet) le Noble uit Buren, overleden 13 mei 2026	60
	Dhr. H. (Henk) Kleut uit Hoevelaken, overleden 18 januari 2026	65
	Mw. G.G.W. (Truus) Graef-Knoops uit Thorn, overleden 15 juli 2026	77
	Mw. I. (Ida) Meeuwisse-Slendeboek uit Arnhem, echtgenote van dhr. L. (Loek) Meeuwisse, overleden 12 juni 2026	81
	Dhr. T. (Theo) Brans uit Deventer, overleden 20 mei 2026	83
	Dhr. J. (Jaap) Bekhof uit Zuidwolde, overleden 27 juni 2026	86
	Mw. M.P.J. (Ria) van Geilswijk uit Hoogeveen, echtgenote van dhr. F.D. (Frans) van Dorst, overleden 21 juli 2026	86
	Dhr. N.W. (Nico) Aarsbergen uit Zwolle, overleden 3 mei 2026	88
	Mw. G. (Gerda) van Logchem uit Epe, echtgenote van dhr. P. (Piet) Kok, overleden 15 juli 2026	88
	Dhr. W.A. (Pim) Janse uit Besazio (Ti) Zwitserland, overleden 3 juni 2026	99

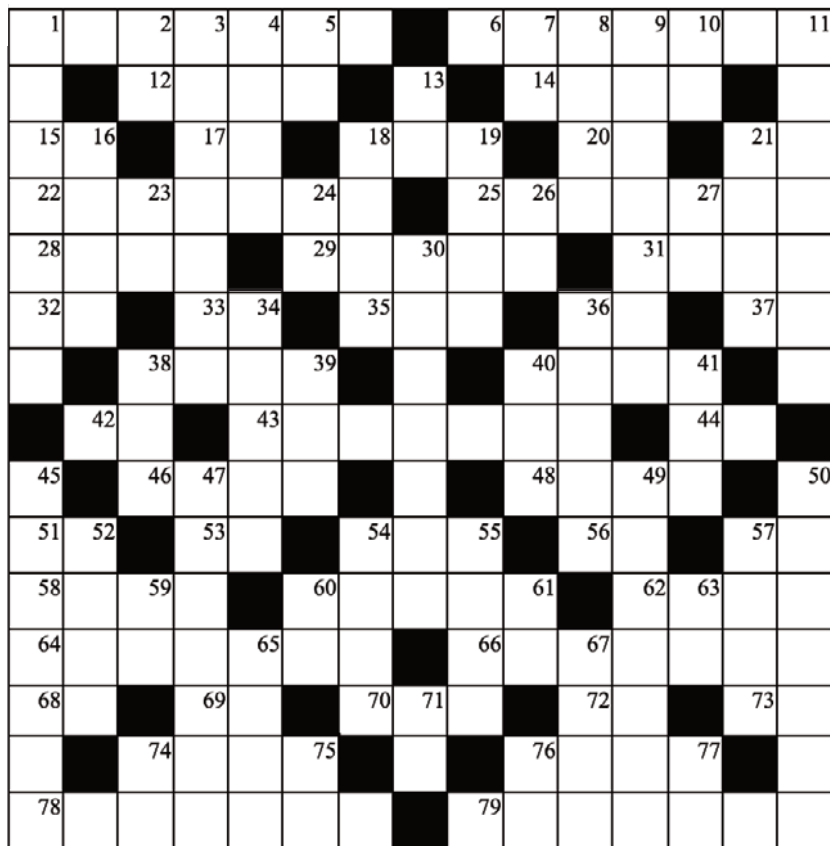
Praktijkgevalletje – Proeven van de pudding

Je had vroeger van die weekenddiensten waar geen eind aan leek te komen. Dagdiensten 09.00u-19.00u en late dienst 14.00u-24.00u. Maar goed, ik had zo'n vroege dienst op een zondag en werd om een uur of één naar Egmond-Binnen gestuurd. De pechvogel stond bij een boerderij op een erf bij zijn familie. Het was niet zo'n moeilijke klus. De eigenaar was alleen ANWB lid en er moest nog even een Wegenwacht Lidmaatschap bijgeschreven worden. Schrijven en betalen kunnen we beter binnen doen zei hij. Voor mij hoefde dat niet echt maar ja, de man maakte duidelijk dat hij dat liever wel zo had. Dus ja, dan maar mee naar binnen. Dan kom je een kamer binnen waar ze met z'n twaalfen aan de warme maaltijd zaten. Ik voelde me een beetje teveel. Op z'n Noord-Hollands: 'Wil u ook wat wegenwacht?'. 'Nee joh, ik heb net gegeten' loog ik. 'We hebben zat hoor! Je moet toch effe de pudding van ons moeder proeven. Hij is lekker en we eten hem al jaren!' Ja, ga dan maar eens 'nee dank je zeggen'.

Ons moeder keek me aan met zo'n blik van als je nee zegt, verpest je m'n hele zondag. Dus met een beetje inschikken en een extra bord, zat ik er toch mooi tussenin. De meeste aanwezigen wachtten met grote interesse af naar de reactie van m'n eerste hap. 'Het was meer dan lekker, vanille vla' merkte ik op en er werd hevig ja geknikt. 'Ma', riep er een, 'hij vindt het lekker, geef hem nog een schep'. 'Graag' zei ik, terwijl ik haar aankeek was het overduidelijk dat ze ook weer van deze zondag genoot. Als je weer eens op zondagmiddag in de buurt bent, kom gerust langs, je bent van harte welkom. Na het regelen van het lidmaatschap nam ik afscheid en liep de eigenaar met me mee naar z'n auto. 'Je hebt ons ma echt blij gemaakt met je reactie, man'. 'Weet je', zei ik, 'deze hoort in het rijtje van de pechgevallen die je van je leven nooit meer vergeet.' ■

Kees de Korte 616

Puzzel

© ruiterpuzzel.nl

45	34	14	30	44	25	16	31	22	60	50	8	57	72	1
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	---

Horizontaal

1 Keukenapparaat 6 serviesgoed
 12 vruchtenpit 14 bakkersgrondstof
 15 Bermuda (afk.) 17 persoonlijk voornaamwoord 18 glazen gebouw 20 boom 21 Tunesië (afk.) 22 het vallen van neerslag 25 kruidenrij 28 rivier in Spanje 29 eten bereiden 31 bijwoord 32 etage (afk.) 33 omroep (afk.) 35 aardewerk 36 bedrijfsorgaan (afk.) 37 familielid 38 intiem 40 het hoogst gewaardeerd 42 publiek relations (afk.) 43 trommel 44 voorzetsel 46 keukenapparaat 48 drug 51 loonbelasting (afk.) 53 bijwoord 54 groef in karton 56 de oudere (afk.) 57 metaal (symbool) 58 deel van een koe 60 oliehoudend gewas 62 kustplaats in Finland 64 uitdagend 66 metaal grondstof 68 Suriname (in internetadres) 69 ter plaatse (Lat. afk.) 70 boom 72 algemene vergadering (afk.) 73 internetadres Oostenrijk (afk.) 74 kol 76 honger 78 vochtig 79 denkbeeldige cirkel over de aarde.

Verticaal

1 Werkplaats 2 godsdienst (afk.) 3 doen alsof iemand niet bestaat 4 deel van de dag 5 voorzetsel 7 lengtemaat (afk.) 8 aandoening aan de stemorganen 9 schelpdieren 10 verlichting 11 plattelands-bewoner 13 familielid 16 drek 18 deel van 'n fornuis 19 vlek 21 slaginstrument 23 Gabon (afk.) 24 maanstand (afk.) 26 oneven (afk.) 27 bijwoord 30 scheepskeuken 34 altaar (oude term) 36 rund 38 omroep (afk.) 39 Bosjesman 40 meubel 41 bijwoord 45 door elkaar kloppen 47 keukengerei 49 eten op smaak keuren 50 groep 52 drank 54 denkvermogen 55 munteenheid van Letland 57 stad in Noorwegen 59 Eritrea (afk.) 60 Senegal (afk.) 61 muziek-noot 63 oudste stad 65 iedere 67 vervelende 71 Laserdisk (afk.) 74 Haïti (afk.) 75 Tin (symbool) 76 televisie (afk.) 77 vogel.

Oplossing gevonden?

José Noordman

Verzend de oplossing van deze puzzel voor vrijdag 30 oktober 2026:

- per e-mail naar puzzel@vg-anwb.nl.
- of naar VG-ANWB/Puzzel, Antwoordnummer 10, 2509 VB Den Haag

Onder de goede inzenders verloten wij een VVV-cadeaubon ter waarde van € 25.

Maar let op:

Stuur zowel per post als in de e-mail je volledige huisadres mee. Alleen inzendingen met opgave van adresgegevens doen mee voor de VVV-bon. Want slechts dan kunnen we naar de winnaar op het goede adres de VVV-bon toesturen.

Oplossing vorige editie en winnaar:

De oplossing van de puzzel uit de lente-editie van de Buitenband is 'Verkeersvlieger'. De VVV-bon van € 25 is gewonnen door Michel de Korte uit Zuidwolde. *Gefeliciteerd!* ■